

[Ib Christensen.]

tinget taget sig tid til denne ret så overflødige debat. Det gør mig ondt at sige det, men jeg har indtryk af, at den i ikke ringe omfang som baggrund har et ønske hos højreorienterede politikere om at placere sig bedst muligt i det indbyrdes medieræs, der i så stort omfang hæmmer folketingets saglige arbejde.

Havde det kunne påvises, at regeringen og politiet havde forsømt sine opgaver i denne sag, havde der selvfølgelig været et parlamentarisk ansvar at gøre gældende og dermed også været behov for en debat, men noget sådant har på intet punkt kunnet påvises. Det, man bruger denne ulykkelige og for begge parter, Det berlingske Hus og typograferne, desperate og ødelæggende konflikt til, er altså dette.

For retsforbundet er retsbeskyttelsen af den enkelte et afgørende punkt. Der skal sikres fri færdsel til og fra arbejde. Der skal være tryghed for den enkelte til uden trusler at kunne udføre sit arbejde, og der skal være faktiske muligheder for at producere og udbringe aviserne uden fysisk blokade og åbenlyse eller skjulte trusler mod personer. Men der er jo gået politik i denne sag. Fra de yderliggående klassekæmpere på venstrefløjen, der fisker i rørt vande, og fra borgerlige partier, der ser det, man kalder det borgerlige pressemonopol truet, og som, for heller ikke at lægge en dæmper på konfrontationen og polariseringen i samfundet, bruger udtryk som pøbel, ballademagere og brøleaber. Det skal nok hjælpe på problemerne.

Hvad kan tinget gøre? Ja, tinget kan og bør følge udviklingen, men tinget kan ikke og bør ikke foretage retslig efterforskning med hensyn til, om arbejdsretten, om strafferetten, om færdselsloven er blevet overtrådt. Man havde indtryk af i går i arbejdsmarkedsudvalget, at det var noget direkte i den retning, visse politikere tilstræbte. Tinget kan ikke og skal ikke udfærdige anklager og heller ikke dømme. Det har vi domstolene til i et retssamfund som vores.

Justitsministeren indledte sin redegørelse med bl. a. at tale om en række spørgsmål, der nu havde fortonet sig. Det var de spørgsmål, som regeringen så for sig eller fik fortalt om, da en eller anden anonym journalist fra Berlingske Tidende orienterede, kan jeg forstå, en række borgerlige ordførere om, hvad der skete, hvorefter de pågældende ifølge pressen påvir-

kede statsministeren til denne urimelige, dramatiske afbrydelse af folketingets møde.

Regeringens påskud var, at man ellers ville komme til at tale om ting og sager, man ikke vidste noget om, og det blev da også rigeligt dokumenteret i arbejdsmarkedsudvalget både i går og til morgen, at det var ting og sager, man intet anede om, og man brugte en masse tid til at tale om disse ting, man intet reelt vidste om. Først nu er det øjensynlig gået op for regeringen, at det måske var en idé, at rigsadvokaten indledte en efterforskning af, om straffeloven, om færdselsloven eller andre love er blevet overtrådt.

Baggrunden for dette er jo den strukturændring, der sker i pressen. En ny teknik tages i brug, og en kombination i visse bladhouse af en kortsynet ledelse og en snæversynet faglig politik fra den anden side har i høj grad eskaleret problemerne. Her skal der ikke placeres ansvar hverken det ene eller det andet sted, bare konstateres, at krisen har været der i det grafiske fag, og at den er af stort omfang og af væsentlig dybde.

Hvad kan pressens minister gøre? Ja, pressens minister kan mægle. Han kan forsøge at bringe parterne på talefod, og vi kan håbe på, at det lykkes. Vi kan håbe på, at man bliver enig om nogle omskolingsforanstaltninger for de typografer, som udviklingen har gjort overflødige i deres hidtidige arbejde.

Man kan håbe på, at der bliver lavet deltidsordninger og lettere adgang til førtidspension, og ikke mindst kan man håbe, at der i den danske presse som i Sveriges presse etableres en fredspligt, der gør, at dette livsvigtige område for information, for nyhedsdækning og for offentlig debat sikres, således som det er sket for Jyllands-Postens vedkommende just for nylig.

Der har været diskussion omkring begreberne ulovlig og overenskomststridig. Der er en væsentlig principiel forskel på, om en arbejdskonflikt er overenskomststridig eller den er ulovlig, og her har tinget, gør det mig ondt at sige, et vist ansvar for en kriminalisering af kampen på arbejdsmarkedet derved, at man har tvangsforlænget og tvangsfornyet overenskomsterne. Ikke mindst for det grafiske område drejer det sig om overenskomster, som man er blevet påtvunget mod sine ønsker og sin vilje, idet man har forkastet de mæglingsskitser og forslag, der var tale om.

Den baggrund må man have for øje og såle-